

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 316/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., L., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. S., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 165/10, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2010 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 165/10.

Sťažovateľka uviedla, že 17. augusta 2009 podala Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) trestné oznámenie (ďalej len „oznámenie“) na primátora mesta D. (ďalej len „primátor mesta“), na zamestnanca Mestského úradu v D. (ďalej len „zamestnanec mestského úradu“) a na ďalšie osoby, pretože sa proti nej mali dopustiť trestných činov, „... zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1,2,3 Tr. Zák, ohovárania podľa §373 ods.1 Tr. Zák., poškodzovania cudzích práv podľa §375 ods.1 a 2 Tr. Zák., krivej výpovede podľa §346 ods. 1 Tr. Zák., ohovárania podľa §373 ods.1a, 2b, podvodu podľa §221 Tr. Zák, krivého obvinenia podľa §345 ods.1,2,3“. Taktiež podala sťažnosť na niekoľkých policajtov a prokurátorov.

Dňa 15. októbra 2009 bolo predmetné oznámenie sťažovateľky doručené Okresnej prokuratúre Zvolen (ďalej len „okresná prokuratúra“) a 12. novembra 2009 postupom podľa § 198 ods. 1 Trestného poriadku odovzdané na vybavenie policajtovi Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Zvolen (ďalej len „policajt“) ako „... podozrenie z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona“.

Žiadosťou z 20. novembra 2009 adresovanou okresnej prokuratúre sa sťažovateľka domáhala, aby jej oznámenie neprerokovával policajt zo Z., ale nezávislý vyšetrovateľ z iného regiónu, prípadne aby šetrenie vykonala priamo prokuratúra.

Vyšetrovateľ úradu justičnej a kriminálnej polície, ktorý v uvedenej veci konal, uznesením sp. zn. ČVS: ORP-1089/OVK-ZV-2009 zo 7. januára 2010 podľa § 197 ods. 1 písm d) Trestného poriadku vec odmietol, pretože podľa jeho názoru nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. V uznesení okrem iného uviedol:

„Dňa 8. 12. 2009 som obdržal spisový materiál zaevidovaný tunajším ÚJKP OR PZ Zvolen prostredníctvom Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn.: 1Pn 785/09-3 týkajúci sa podozrenia zo spáchania prečinu krivá výpoveď a krivá prisaha podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, ktorú vec oznámila M. V. písomne priamo ÚŠP GP SR. Následne som preskúmal oznámenie M. V., v ktorom sa domáha okrem iného aj trestného postihu primátora mesta D. Ing. j. Š. a zamestnanca mesta D. Mgr. P. L. nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde vo Zvolene sp. zn.: 16C 83/05 mali uviesť nepravdu o okolnosti, ktorá

má podstatný význam pre rozhodnutie, čím mali viesť súd do omylu, na základe čoho OS Zvolen dňa 18.3.2009 rozhodol o zamietnutí žaloby oznamovateľky. V ostatnej časti bolo trestné oznámenie oznamovateľky vybavené osobitným prípisom, nakoľko sa jednalo o totožné skutky oznamované tým istým oznamovateľom.

... Vyhodnotením oznámenia M. V. mám za to, že v tejto veci sa evidentne jedná o dlhodobo pretrvávajúce občiansko-právne spory medzi oznamovateľkou a Ing. J. Š. a spol.

... Vzhľadom k vyššie uvedeným zisteným skutočnostiam, vyhodnoteným v jednotlivosti ako aj v súhrne, mám za to, že v tomto konkrétnom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty prečinu krivá výpoveď a krivá prisaha podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona a ani iného trestného činu uvedeného v tomto zákone, a nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol som tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

Sťažnosť, ktorú sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu vyšetrovateľa podala 21. januára 2010, bola uznesením okresnej prokuratúry č. k 1 Pn 785/09-12 z 27. januára 2010 zamietnutá ako nedôvodná podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Prokurátor okresnej prokuratúry v uznesení ako neopodstatnené hodnotil aj tvrdenie sťažovateľky spočívajúce v nerozhodnutej námietke zaujatosti a uviedol:

„Vo vyšetrovacom spise sa nachádza uznesenie prvého zástupcu riaditeľa KR PZ Banská Bystrica č.p. KRP-1536/JKP-7009 zo dňa 30.11. 2009, ktorým postupom podľa § 23 ods. 1 Tr. poriadku rozhodol o neodňatí trestnej veci vedenej na základe oznámenia M. V. Okresnému riaditeľstvu PZ vo Zvolene.“

Sťažovateľka sa následne 10. februára 2010 obrátila na generálnu prokuratúru s návrhom na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého generálny prokurátor Slovenskej republiky zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon, pričom porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Na podanie sťažovateľky reagovala Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) listom č. k. 1 Kn 48/10-6 z 22. februára 2010, v ktorom uviedla, že

„... podanie sťažovateľky označené ako návrh na postup podľa § 363 Trestného poriadku posudzujúc ho podľa jeho obsahu, je podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu policajta a dozorujúceho prokurátora v zmysle § 31 ods.1 a nasl. Zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení“.

Krajská prokuratúra po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu dospela k záveru, že tak postup vyšetrovateľa, ako aj postup dozorujúceho prokurátora okresnej prokuratúry bol zákonný a správny. Zároveň sťažovateľke oznámila, že jej podnet považuje za nedôvodný, a upovedomila ju o jeho odložení bez ďalších opatrení.

Sťažovateľka sa podaním z 5. marca 2010 obrátila na generálnu prokuratúru domáhajúc sa poskytnutia informácie o postupe podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a výkladu tohto ustanovenia. Generálna prokuratúra sťažovateľke listom č. k. IV/1 Gn 165/10-6 z 15. marca 2010 v nadväznosti na podanie z 5. marca 2010 oznámila, že *„... pokiaľ sa týmto podaním domáhate výkladu aplikácie ustanovenia § 363 Trestného poriadku, Vašej požiadavke zo strany prokuratúry nemožno vyhovieť“.*

S poukazom na ust. § 4 odsek 2 zákona č.153/2001 o prokuratúre v znení neskorších predpisov, prokurátor nedáva výkladové stanoviská k právnym predpisom iným orgánom ani iným, fyzickým osobám.“.

Sťažovateľka sa opakovaným podnetom z 29. marca 2010 opakovane obrátila na generálnu prokuratúru, v ktorom vyjadrila svoju nespokojnosť s rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vybavením jej oznámenia zo 17. augusta 2009.

Generálna prokuratúra opakovaný podnet sťažovateľky bez prijatia ďalších opatrení odložila. Sťažovateľka nesúhlasí so spôsobom vybavenia jej opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou a ani s jej stanoviskom vo veci. Vo svojej sťažnosti uvádza:

«Trestným oznámením na primátora D. Š. pre zneužitie právomoci verejného činiteľa a ďalších adresovaným Úradu špeciálnej prokuratúry GP dňa 17. augusta 2009 som sa domáhala ochrany touto formou, nakoľko môj priamy nadriadený J. Š. a zamestnanec MsÚ P. L. dosiahli verejnou kriminalizáciou bezúhonnej osoby pred poslancami Mestského zastupiteľstva moje okamžité odvolanie z funkcie riaditeľky D. a následné vyhodenie z práce. Súčasťou môjho trestného oznámenia bola sťažnosť na policajtov a prokurátorov v B. kraji a žiadosť, aby sa vyšetrovanie môjho trestného oznámenia nekonalo v BBSK, ani

ľuďmi, ktorí majú príbuzenský alebo iný blízky vzťah k osobám, ktoré som v trestnom oznámení menovala.

ÚŠP GP postúpil moje trestné oznámenie na KP v Banskej Bystrici, tá ho odstúpila na OP vo Zvolene. Dňa 12.11.2009 ma námestník okresnej prokurátorky vyrozumel, že moje trestné oznámenie „odovzdal na vybavenie policajtovi OR PZ, ÚJKP Zvolen ako podozrenie z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona“. Na moju žiadosť z 20.11.2009, „aby moje trestné oznámenie neprejednával policajt zo Zvolena, ale nezávislý vyšetrovateľ z iného regiónu, prípadne, aby šetrenie vykonala priamo prokuratúra“, námestník okresnej prokurátorky vo Zvolene dodnes nereagoval.

Uznesením vyšetrovateľa PZ vo Zvolene ČVS: ORP-1089/OVK-ZV-2009 zo 7.1.2010 bolo moje trestné oznámenie podľa § 346 ods. 1 Tr. zákona odmietnuté. Moja sťažnosť podaná proti tomuto uzneseniu bola Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen z 27.1.2010 zamietnutá ako nedôvodná. Môj návrh na postup podľa § 363 Tr. poriadku, ktorý som proti tomuto uzneseniu prokurátora podala na Generálnu prokuratúru SR 10.2.2010, postúpila Generálna prokuratúra Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici. Krajská prokuratúra mi listom z 22.3.2010 oznámila, že môj podnet odložila ako nedôvodný. Preto som 29.3.2010 podala na Generálnu prokuratúru sťažnosť proti rozhodnutiu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici s tým, aby rozhodnutia, ktoré som namietala, boli zrušené a bolo pokračované vo veci. Generálna prokuratúra SR „upovedomením o vybavení“ z 21.5.2010 mi oznámila, že podnet odkladá bez prijatia ďalších opatrení.

S týmto stanoviskom nesúhlasím a preto som nútená domáhať sa nápravy týmto návrhom, ktorý je podaný včas, nakoľko konečné rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR (upovedomenie o vybavení) mi bolo doručené 31.5.2010.

... Dodržiavanie ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR sa v takomto prípade vzťahuje na orgány činné v prípravnom konaní (polícia a, najmä, prokurátor).

V mojom prípade však tieto orgány štátnej moci nepostupovali tak, aby chránili moje základné ľudské práva, porušenie ktorých uvádzam.»

Na základe uvedenej argumentácie a skutkových okolností sa sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom domáhala, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že:

„Generálna prokuratúra SR v konaní vedenom pod sp.zn. IV/1Gn 165/10 porušila základné právo M. V. na ochranu práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 124/03).

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory orgánov verejnej moci. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí orgánom verejnej moci sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu orgánu verejnej moci by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Základné právo na súdnu a inú právu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je súčasťou základného práva na inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich základných práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že generálna prokuratúra v konaní o opakovanom podnete vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 165/10 porušila jej základné právo na inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na opakovaný podnet sťažovateľky, v ktorom vyjadrila nespokojnosť s rozhodnutím a konaním orgánov činných v trestnom konaní a orgánov prokuratúry primeraným a zákonným spôsobom reagovať. Túto povinnosť generálna prokuratúra splnila tým, že v liste sp. zn. IV/1 Gn 165/10 z 21. mája 2010 označenom ako „... upovedomenie o vybavení...“ zaujala toto stanovisko k opakovanému podnetu sťažovateľky:

„Po podrobnom oboznámení sa s Vašimi podaniami, ako aj preskúmaní kompletného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, som sa s postupom a rozhodnutím orgánov činných v tejto trestnej veci v celom rozsahu stotožnila. Vyšetrovateľ svoj postup skutkovo a právne vyčerpávajúco odôvodnil. So skutkovými a právnymi závermi, o ktoré svoje rozhodnutie oprel, zhodne s podriadenými prokurátormi súhlasím, pretože tieto jednoznačne vyplynuli z vykonaného dokazovania a sú v súlade so zákonom.

Vaše námietky, uvedené v opakovanom podnete nie sú nové. Uvádzali ste ich v priebehu vyšetrovania i v pôvodnom podnete. Krajská prokuratúra sa nimi podrobne zaoberala, vo svojom vybavení na ne reagovala a v konečnom dôsledku sa s nimi bezozbytku vyrovnala. Ak napriek tomu uvedené námietky opakujete a nad ich rámec neuvádzate žiadne nové skutočnosti, potom treba Vaše námietky označiť za subjektívnu polemiku so závermi prokuratúry, a ako také ich označiť za nespôsobilé revidovať citované vybavenie.

Vo svojich podaniach uvádzate, že Mgr. P. L. a Ing. J. Š. sa dopustili trestného činu tým, že na súde Vás označili ako páchatelku trestných činov a tým Vás úmyselne kriminalizujú nepravdivými údajmi, ktoré sami vykonštruovali v úmysle spoločensky, morálne, eticky a fyzicky Vás znemožniť. Keďže, podľa Vás, tam uvedené skutočnosti sa nezakladajú na pravde, dopustili sa tým protiprávneho konania.

Nad rámec dôvodov uvádzaných v citovanom vybavení prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica považujem za potrebné uviesť, že nie je úlohou orgánov činných v trestnom konaní prešetrovať pomery a medziľudské vzťahy v meste D., rovnako ako riešiť prípadné pracovnoprávne spory medzi Vami a mestom D. Polícia ani prokuratúra nemôže zasahovať prostriedkami trestného práva do riešenia osobných sporov, pokiaľ prípadné z nich plynúce konflikty neprekročia hranicu trestnoprávnej zodpovednosti svojou intenzitou a následkami. Na druhej strane nemôžu neprihliadať na skutočnosti

preukázané listinnými dôkazmi. Dôkazy vyhodnocujú jednotlivo a v ich súhrne, tak ako im to ukladá zákon v ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku.

Na preverenie Vášho trestného oznámenia boli do spisu zadovážené takéto dôkazy, najmä občiansko-právne rozhodnutia Okresného súdu Zvolen i Krajského súdu Banská Bystrica, z ktorých je evidentné, že v tomto štádiu občianskeho konania, v ktorom ste žalobca, neboli zatiaľ vykonané také objektívne dôkazy, ktoré by odôvodňovali vo veci vykonať právny záver, že svedkovia Ing. Š. a Mgr. L. o Vašej osobe vypovedali nepravdu alebo cielene úmyselne zamlčali podstatné okolnosti.

Orgány činné v trestnom konaní v takomto štádiu občiansko-súdneho konania nemôžu tento súd suplovať a za neho vykonávať dôkazy, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili pravdivosť výpovedí uvedených svedkov. V rámci občiansko-súdneho konania na ochranu osobnosti bude Vašou povinnosťou uniesť dôkazné bremeno, čo znamená, že budete navrhovať všetky dôkazy, ktorými je možné v procese dokazovania zistiť stav veci. Tieto dôkazy súd následne vyhodnotí z hľadiska ich hodnovernosti, pričom obzvlášť citlivo musí skúmať ich pravosť a celistosť.

Napokon dodávam, že v rámci civilného konania má každá zo strán právo prezentovať svoje názory na pomery protistrany a navrhovať vypočutie svedkov, ktoré dôkazy sú overiteľné ďalšími druhmi dôkazov (listinné dôkazy, výpovede iných svedkov). Svedecká hodnota týchto názorov, hoci poskytujúca istú orientáciu v prejednávanej veci, nie je absolútna a nemôže mať jediný vplyv na meritórne rozhodnutie súdu.

Úmyselné zavinenie ako jeden z predpokladov trestného činu krivej výpovede je potrebné obzvlášť starostlivo posudzovať najmä v situácii, keď sa svedkovia vyjadrujú v rámci prebiehajúceho občianskoprávneho sporu navyše v subjektívnom presvedčení o pravdivosti svojich tvrdení, ktorými protiargumentovali vo vzťahu ku skutočnostiam predloženým súdu druhou stranou sporu. Na vyjadrenie argumentov ku protinávhrhu druhej strany majú ako účastníci konania zákonné právo, ktoré im nemôže byť odňaté.

S poukazom na vyššie konštatované Váš opakovaný podnet odkladám bez prijatia ďalších opatrení.

Pretože Generálnou prokuratúrou SR boli týmto vyčerpané všetky zákonné možnosti opätovného preskúmania Vašich podnetov v tejto veci, prosím, aby ste s porozumením vzali na vedomie, že Vaše prípadné ďalšie podnety budú vybavené iba vtedy, ak budú obsahovať

nové skutočnosti (§ 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov).“

Ústavný súd po posúdení obsahu upovedomenia o vybavovaní opakovaného podnetu sťažovateľky dospel k záveru, že sťažovateľke na základe jej opakovaného podnetu z 29. marca 2010 generálna prokuratúra podrobne vysvetlila postup orgánov činných v trestnom konaní a orgánov prokuratúry v súvislosti s vybavením jej trestného oznámenia. Rovnako podrobne jej bolo vysvetlené z akých dôvodov nemohlo u sťažovateľkou označených osôb dôjsť k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu krivej výpovede a krivej prisahy, ktorého sa mali tieto osoby podľa sťažovateľky dopustiť.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a listín vzťahujúcich sa na konanie generálnej prokuratúry vedené pod sp. zn. IV/1 Gn 165/10 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vysloviť záver o nedostatočnom preskúmaní opakovaného podnetu sťažovateľky generálnemu prokurátorovi alebo označiť napadnuté konanie za neodôvodnené alebo arbitrárne.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani taká príčinná súvislosť medzi základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a konaním generálnej prokuratúry, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označeného práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v tejto súvislosti navyše pripomína, že sťažovateľka mala právo na riadne vybavenie opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre, pričom za porušenie základného práva nemožno považovať odloženie podnetu ako nedôvodného (II. ÚS 277/07). V súvislosti s podaním trestného oznámenia ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy

ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

V nadväznosti na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010